

Arrest

nr. 192 082 van 18 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 31 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 7 november 2006 België is binnengekomen, diende op 7 november 2006 een asielaanvraag in. Op 29 november 2007 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 9 december 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 12 december 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 07/11/2006

Overdracht CGVS: 12/01/2007

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Shangaani district (Mogadishu) en te behoren tot de Habar Cafaan-subclan (Samaron < Gadabursi). Omdat in de omgeving waar u woonde vrijwel alle burens tot de Cays < Hawiye-clanfamilie behoorden, leefde u in de veronderstelling dat u ook een Hawiye was. Pas kort vóór uw vertrek vernam u tot welke clan u echt behoorde. Uw vader, Sigad Misan, was militair in het leger van de gewezen Somalische president Siad Barre. Toen u 6 jaar oud was, werd uw vader gedood tijdens gevechten tussen rivaliserende clans. Uw moeder, Deqa Muhumad Lodon, had het daarna moeilijk om in het levensonderhoud van u en uw 2 zussen te voorzien. Ze verkocht hiertoe groenten op een kraampje vóór jullie huis. Uw moeder werd regelmatig uitgescholden en beledigd en er werd haar dikwijls duidelijk gemaakt dat zij niet thuishoorde in Shangaani. Toen u haar daarover interpelleerde wilde zij nooit enige toelichting geven. U werd regelmatig lastiggevallen door zwaar bewapende mannen, mooreyaan, die u meermaals beroofden en bedreigden. Op een dag was uw moeder gehospitaliseerd en wilde u haar voedsel brengen. Onderweg namen de mooreyaan het voedsel van u af en brachten u naar een huis. U werd verplicht om voor hen te koken. Toen u zei dat u dat niet kon, begonnen ze u te mishandelen. Ze sloegen u met uw hoofd tegen de muur, waardoor u een hoofdwonde opliep en toen u naar de deur liep in een poging om te ontsnappen, sloegen ze deze dicht, waardoor u uw vinger brak. Na 2 dagen in het huis te zijn vastgehouden, braken buitenshuis gevechten uit tussen de mooreyaan die u vasthielden en een rivaliserende groep. Tijdens die gevechten kreeg u een kogel in de schouder. U werd voor dood achtergelaten. Een buurman bracht u naar huis en nadien werd u gehospitaliseerd. Op een nacht werd jullie huis getroffen en zwaar beschadigd door een bom (bazooka). U weet niet wie de daders zijn. Uw moeder zei dat u naar het buitenland moest vertrekken en ze vertelde u dat uw nicht, F., in België verbleef. Uw moeder verkocht een deel van haar juwelen, met de bedoeling u geld voor de reis mee te geven, maar ze werd bestolen door mooreyaan. Op een niet nader door u bepaald moment in 2006, verwierf een religieuze groep van sheikhs de controle over Mogadishu. Ze hadden een grote invloed op het dagelijkse leven en de vrijheid van de burgerbevolking. U werd verschillende malen door de religieuze groep ontvoerd en vastgehouden met de bedoeling u voor hen te laten vechten. Toen u –na een lange tijd door de religieuze groep te zijn vastgehouden- thuiskwam oordeelde uw moeder dat het zo niet verder kon en besloot ze dat het beter voor u was om te vertrekken. Vóór u vertrok vroeg u haar wie u precies was en tot welke clan u behoorde. Toen vernam u pas voor het eerst dat u tot de Samarons behoorde en begreep u ook waarom uw moeder in de buurt dikwijls de opmerking kreeg dat ze niet thuishoorde in Shangaani. Ze verkocht andermaal een deel van haar juwelen en gaf u het geld mee. U vertrok vanuit Somalië via Ethiopië naar Soedan. Daar verbleef u gedurende 2 weken in Khartoum. U hoorde van de mogelijkheid om via Libië naar Europa te gaan en besloot het erop te wagen. Na een zwaar parcours door de woestijn tussen Soedan en Libië bereikte u Tripoli. Van daaruit organiseerden Libische mensensmokkelaars overtochten met motorbootjes naar Sicilië (Italië). U besloot met een dergelijke motorboot mee naar Sicilië te varen en bereikte na een week het vasteland. Jullie werden niet opgemerkt door de Italiaanse kustwacht. Vanuit Rome nam u de trein tot Parijs en van daaruit reisde u andermaal per trein naar België. U vroeg op 7 november 2006 asiel aan.

Op 3 december 2007 nam de Commissaris-generaal een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, op basis van de toenmalige veiligheidssituatie in de Somalische hoofdstad Mogadishu, waar u verklaarde te zijn geboren en getogen. De vluchtelingenstatus werd u in dezelfde beslissing geweigerd, omdat geen enkel geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven.

Op 4 mei 2011 werd u door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 12 maanden gevangenisstraf wegens een inbreuk op de wet over verdovende middelen. Op 21 oktober 2015 werd u door de Correctionele rechtbank van Leper tot een jaar gevangenisstraf veroordeeld wegens een inbreuk op de wet over verdovende middelen.

Op 23 juni 2016 verzocht de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om de mogelijkheid van intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u op 29 november 2007 de status van subsidiaire beschermde werd toegekend, u heden dient uitgesloten te worden van de subsidiaire beschermingsstatus.

Immers, er dient gewezen te worden op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de Correctionele rechtbank te Antwerpen van 4 mei 2011 en het vonnis van de Correctionele rechtbank te Leper van 26 oktober 2015.

Artikel 55/5/1, § 2 juncto artikel 55/4, § 1, c) van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus kan intrekken

indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een ernstig misdrijf gepleegd heeft. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in de kracht van gewijsde gegane vonnissen van 4 mei 2011 en van 26 oktober 2015.

Uit het vonnis van 4 mei 2011 blijkt dat u bij verstek werd veroordeeld tot 12 maanden gevangenisstraf omdat u via een koeriersbedrijf had geprobeerd 16 kg cathine uit te voeren. De rechter achtte de feiten die u ten laste werden gelegd bewezen. U werd vervolgens op 26 oktober 2015 veroordeeld tot een jaar gevangenisstraf, opnieuw wegens feiten van drugshandel. U had uw woning en brievenbus ter beschikking gesteld aan een drugsdealer voor de verkoop van weed en speed. De Correctionele rechtbank wees er op dat u al eerder was veroordeeld voor feiten van drugshandel en dat u geen lessen heeft getrokken uit deze veroordeling. Te dezen kan verwezen worden naar de overwegingen van het EHRM in de zaak Arvelo Aponte v. Nederland (application 28770/05) van 3 november 2011. Deze zaak betrof een Venezolaanse verzoekster die in 1996 in Duitsland tot twee en een half jaar cel veroordeeld werd voor smokkel van 691 gram cocaïne; ingevolge deze veroordeling werd haar verblijfsrecht in Nederland ontnomen. Het Hof overwoog dat, gelet op het vernietigend effect van drugs op het leven van mensen, het begrijpelijk is waarom de autoriteiten een grote vastberadenheid vertonen ten aanzien van de personen die actief bijdragen in de verspreiding van deze producten (r.o. 57) en dat verzoeksters misdrijf "(...) was quite serious" (eigen vertaling: "was redelijk ernstig") aangezien het de deelname betrof in de import van een niet onbelangrijke hoeveelheid cocaïne die resulteerde in een gevangenisstraf van twee jaar en zes maanden (r.o. 58).

Daargelaten de vaststelling dat uw deelname aan drugshandel, en meer bepaald de uitvoer van een grote hoeveelheid Qat vanuit België, het land dat u humanitaire bescherming biedt, alsook het ter beschikking stellen van uw woning en brievenbus aan een drugsdealer, onverzoenbaar is met deze humanitaire bescherming, dient te worden besloten dat zowel uw veroordeling van 4 mei 2011, als uw veroordeling van 26 oktober 2015 telkens een 'ernstig misdrijf' betreft. Dat u voorlopig in vrijheid werd gesteld sinds 1 juli 2016, thans goed geïntegreerd bent en onlangs vader bent geworden, doet hier geen afbreuk aan.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u op 4 mei 2011 en op 26 oktober 2015 veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen, werd u op 5 oktober 2016 via een aangetekend schrijven dat door het CGVS naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister (met name Elverdingestraat 25/1A – 8900 IEPER) werd gestuurd, opgeroepen om op 19 oktober 2016 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS.

U gaf geen gevolg aan deze oproeping. U liet tevens na om binnen de 15 dagen volgend op de door de Commissaris-generaal vastgestelde datum van gehoor een geldige reden voor uw afwezigheid over te maken. Het CGVS kan dan ook niet anders dan de geldigheid van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen op basis van de informatie en de elementen die door derden aan het CGVS werden overgemaakt, en zoals hoger reeds werd toegelicht blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend, heden dient te worden ingetrokken op grond van artikel 55/5/1 juncto 55/4, van de Vreemdelingenwet. U heeft bijgevolg nagelaten uw medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot een mogelijke intrekking van uw statuut.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Aangezien u niet inging op de uitnodiging van de Commissaris-generaal heeft het CGVS uw actuele nood aan internationale bescherming inhoudelijk beoordeeld op basis van de elementen in uw dossier. Het CGVS oordeelde in het kader van uw asielaanvraag dat de problemen die u in Somalië had niet gekwalificeerd konden worden als zijnde 'vervolgung' op basis van één van de criteria van de Conventie van Genève (zie beslissing CGVS 3/12/2007). Er zijn geen andere elementen in uw dossier beschikbaar die tot een andere conclusie zouden kunnen leiden en u bracht evenmin elementen aan die erop zouden wijzen dat u bij terugkeer naar uw land van oorsprong een 'gegronde vrees voor vervolging' zou hebben.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de omstandigheden op grond waarvan u de status van subsidiaire bescherming werd verleend zijn gewijzigd.

U werd destijds subsidiaire bescherming toegekend, omdat u verklaarde te zijn geboren en getogen in Mogadishu, dat zich in de regio Zuid- en Centraal Somalië bevindt.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië – en in Mogadishu in het bijzonder – kan echter het volgende worden opgemerkt. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal morteraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierechtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;
- de formele motiveringsplicht;
- de materiële motiveringsplicht;
- artikel 55/5/1, § 2, 1° van de vreemdelingenwet.

Verzoeker licht toe als volgt:

"1. M.b.t. de datum van de kennisgeving van de bestreden beslissing, legt verzoeker een getuigschrift van historiek, opgesteld door de stad Ieper, (stuk 1) voor waaruit blijkt dat hij in de periode van

24.11.2006 tot 22.01.2009 te 3620 Lanaken, (...), gedomicilieerd was, en vanaf 11.08.2011 te Ieper, op vier verschillende adressen na elkaar.

Op 9 december 2016, datum van de bestreden beslissing, was verzoeker te 8900 Ieper, (...) gedomicilieerd, zodat een kennisgeving op zijn vroeger adres te 3620 Lanaken, (...), niet als een geldige kennisgeving kan beschouwd worden. De datum van 2 mei 2017, wanneer verzoeker de beslissing afgehaald heeft in de kantoren van het CGVS en voor ontvangst getekend heeft, dient dan ook als de datum van de kennisgeving van de beslissing beschouwd te worden.

2. Verzoeker werd niet gehoord door de Commissaris-Generaal. Hij werd opgeroepen bij een schrijven gericht tot zijn vroeger adres te 3620 Lanaken, (...), en dit kan niet als een geldige oproeping beschouwd worden, aangezien verzoeker op dat ogenblik te 8900 Ieper, (...) woonachtig was (zie stuk 1).

2.1. Art. 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (verder het 'Handvest' genoemd) stelt :

' 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name :

- Het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

- '

Overeenkomstig art. 51 van het Handvest geldt deze bepaling niet enkel voor de instellingen van de Europese Unie, maar ook voor de overheidsinstellingen van alle Lidstaten van de Europese Unie.

2.2. Er kan niet ontkend worden dat de bestreden beslissing van het CGVS als een voor verzoeker 'nadelige individuele maatregel' in de zin van art. 41 van het Handvest te beschouwen is.

Dit houdt dan ook in dat het hoorrecht, voorzien door art. 41 van het Handvest, geschonden is. De bestreden beslissing van het CGVS dient vernietigd te worden.

3. Ten overvloede wijst verzoeker nog erop dat de misdrijven die hij begaan heeft en waarvoor hij veroordeeld werd, niet kunnen beschouwd worden als 'een ernstig misdrijf' in de zin van art. 55/4 § 1 c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is geen drugsdealer, die winst gehaald heeft uit een drugshandel. Hij heeft enkel zijn brievenbus en zijn GSM ter beschikking gesteld en laten gebruiken, en dit als een misplaatste vriendendienst. Hij beseft dat dit verkeerd was, en dat dit een laakbare en strafbare handelwijze was, doch hij is van mening dat dit niet beschouwd kan worden als 'een ernstig misdrijf' in de zin van art. 55/4 § 1 c) van de Vreemdelingenwet."

2.1.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- Getuigschrift van woonst van verzoeker (stuk 1).

2.1.3. In de nota met opmerkingen licht de Commissaris-generaal toe dat geen gegronde middelen werden aangevoerd.

2.1.4. In een aanvullende nota van 4 september 2017 legt de Commissaris-generaal de COI Focus "Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu." van Cedoca van 9 juni 2017 voor.

2.2. De Raad beschikt in het kader van voorliggend beroep over een volheid van bevoegdheid en kan de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus bevestigen of hervormen.

Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) en tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"(...)

§ 1. Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

(...)

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

(...).

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden."

Artikel 55/5/1, § 2, 1° en § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"(...)

§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;

(...)

§ 3. Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

2.3. Verzoeker voert aan dat zijn hoorrecht in de zin van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geschonden is, omdat hij niet geldig werd opgeroepen voor zijn CGVS-interview en aldus niet werd gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Dit recht om te worden gehoord is uitdrukkelijk geregeld in de richtlijn van 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, de vreemdelingenwet en het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

In casu stelt verzoeker dat de oproepingsbrief voor het CGVS-interview naar verzoekers vorige adres te Lanaken werd verstuurd, waardoor deze oproeping ongeldig is. De Raad stelt echter vast dat dit verweer foutief is, nu uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat oproepingsbrief niet verzonden werd naar dit adres, doch wel dat de oproeping bij een ter post aangetekende brief werd verzonden naar het laatst bekende adres van verzoeker in het Rijksregister, in overeenstemming met artikel 35/1, tweede lid van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift bovendien dat de oproepingsbrief naar dit adres te leper diende te worden verzonden. Verzoeker werd aldus wel degelijk geldig opgeroepen voor zijn gehoor. In de oproepingsbrief werd uitdrukkelijk aangegeven dat een nieuw element – met name verzoekers strafrechtelijke veroordeling – aan de orde is gekomen, wat de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus tot gevolg kan hebben, en dat verzoeker de gelegenheid krijgt hier mondeling op te reageren. De Raad merkt op dat verzoeker geen gehoor heeft gegeven aan deze oproepingsbrief en naliet om binnen de 15 dagen volgend op de door de Commissaris-generaal vastgestelde datum van het interview een geldige reden voor zijn afwezigheid over te maken en enige schriftelijke opmerkingen te maken. Hieruit blijkt terdege dat de verzoeker de gelegenheid heeft gehad om mondeling te reageren op het nieuwe element in zijn dossier, doch heeft nagelaten om zijn standpunt kenbaar te maken. De Raad wijst erop dat artikel 35/2, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 stelt dat: “indien de betrokkene zijn schriftelijk antwoord niet binnen de vastgestelde termijn heeft overgemaakt, kan de Commissaris-generaal een beslissing nemen op basis van de elementen in het dossier.” Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de informatie beschikbaar in het administratief dossier en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift bovendien geenszins duidelijk welke specifieke omstandigheden of gegevens hij zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht, die de beslissing van de Commissaris-generaal hadden kunnen beïnvloeden en zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure. Een schending van het hoorrecht wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoeker voert aan dat de misdrijven waarvoor hij werd veroordeeld niet kunnen worden beschouwd als een “ernstig misdrijf” in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de vreemdelingenwet. Dienaangaande wijst de Raad erop dat het EHRM de maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten reeds herhaaldelijk heeft benadrukt en stelt dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief zijn betrokken bij de verspreiding ervan.

Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM, Dalia t. Frankrijk, 19 februari 1998; EHRM,

Baghli t. Frankrijk, 30 november 1999; EHRM, Amrollahi t. Denemarken, 11 juli 2002; EHRM, Benhebba t. Frankrijk, 10 juli 2003; EHRM, Arvelo Aponte t. Nederland, 3 november 2011).

In casu, waar verzoeker aanvoert dat hij “geen drugsdealer is die winst gehaald heeft uit drugshandel” daar hij “enkel zijn brievenbus en zijn GSM ter beschikking heeft gesteld en laten gebruiken, en dit als een misplaatste vriendendienst”, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 4 mei 2011 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld werd tot 12 maanden gevangenisstraf voor zijn deelname aan de uitvoer van 16 kilogram cathine via een koeriersbedrijf. Het vonnis oordeelde dat het eigen geldgewin van verzoeker en zijn medebeklaagde hierbij primeerde. Op 26 oktober 2015 werd verzoeker opnieuw veroordeeld door de correctionele rechtbank te Leper tot een gevangenisstraf van 1 jaar voor het ter beschikking stellen van zijn woning en brievenbus en gsm aan een drugsdealer en diens afnemers, voor de verkoop van weed en speed. Het vonnis wijst er op dat verzoeker reeds eerder werd veroordeeld vanwege een drugsdelict en geen lessen heeft getrokken uit deze veroordeling; alsook dat verzoeker een totale onverschilligheid toont tegenover de maatschappelijke gevolgen van drugsverslaving, wat wijst op een gebrek aan normbesef en respect voor economische, sociale en morele waarden.

De Raad is aldus van oordeel dat verzoekers handelingen niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Gelet op de aard van het misdrijf (verzoekers deelname aan de drugshandel) alsook de herhaling ervan dienen de door verzoeker gepleegde misdrijven telkens te worden gekwalificeerd als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de vreemdelingenwet. Voorgaande vaststelling volstaat om, op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de vreemdelingenwet, over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 30 november 2007 toegekende subsidiaire beschermingsstatus. Tevens bevat de bestreden beslissing het advies van de Commissaris-generaal voorzien in artikel 55/5/1, § 3, van de vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat zich actueel een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus opdringt zoals bepaald in artikel 55/5/1, § 2, 1° van de vreemdelingenwet, daar verzoeker definitief werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP